GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

# La polèmica lletra de l'himne deslletrat.

Opinió | 21/01/2008 | 21:47

**Però no es pot ignorar que hi ha un nacionalisme espanyol inquietant i violent que va en l'alça.**

La lletra proposada de l'himne d'Espanya de moment ha quedat desestimada. Esportistes d'elit i cantants lírics de primera línia com el tenor Plàcido Domingo –pròxim al Partit Popular- s'han negat a acceptar-la i a cantar-la per carrinclona i poc consistent. Si els promotors de posar lletra a l'himne espanyol pensen que, si la seva iniciativa prospera, els ciutadans ens sentirem més espanyols, s'equivoquen de ple. Per què doncs no deixen en pau aquest himne que ni té lletra ni l'ha tinguda mai? I arran d'això m'endinso en una altra qüestió que potser és la veritable espoleta i fonament d'aquest propòsit, i que jo diria que està més que preparat com a estratègia política que no pas com altra cosa. En plena precampanya electoral el Comité Olímpico Español y la Sociedad General de Autores y Editores s'han entestat a introduir un nou element més que patriòtic i tan significativament fet a la mida dels interessos d'un partit determinat, el PP –que des de sempre es dedica a vendre i a promoure, sembla ser que en concessió absoluta i eliminant tota competència, els valors i signes d'identitat de la nació espanyola-, que han quedat clarament en evidència davant tota la societat, bona part de la qual, i malgrat algunes afinitats polítiques amb els promotors de la idea -com és ara el cas de la de Plácido Domingo amb els conservadors-, s'ha desmarcat de tal despropòsit per ser aquest un fet clarament electoralista i poca cosa més.

Voldria aclarir que els sis membres del jurat em van semblar tots molt respectables. Malgrat que alguns d'ells són ben coneguts per les seves teories en absolut coincidents amb el model de l'Espanya plural, o diversa o federal o multinacional, que proposa –molt tímidament, tot sigui dit- el govern socialista. Entre els components de l'esmentat jurat hi figuraven, per exemple, la campiona olímpica Theresa Zabell, i també, recordem-ho, exeurodiputada pel Partit Popular. Del jurat també en formava part el senyor Manuel Jiménez de Parga, ex president del Tribunal Constitucional, i molt donat a criticar durant aquesta etapa de comandament judicial –de vegades excessivament- els nacionalismes de l'estat diferents de l'espanyol (o sigui el gallec, el basc i el català). Jiménez de Parga reuneix molts mèrits com a ciutadà i jurista de gran prestigi, és clar que sí. Però ningú no podrà negar les seves múltiples coincidències en aquest punt amb les tesis dels populars.

No poso en dubte que a Espanya hi ha milions de ciutadans que estarien joiosos si la lletra triada –cas que sigui aprovada algun dia- es convertís en la lletra que precisament aquest himne no té, per haver estat la peça concebuda com una marxa reial de caire militar, i no pas com un himne nacional reivindicatiu que exalta valors patricis diversos, ja que qui l'havia d'haver enlairat en altres temps com a veritable himne nacional espanyol, no ho va fer mai perquè en feia servir un altre de més contundent i adient a les posicions polítiques i dictatorials que tenia. I em refereixo, és clar, al general Franco i al Cara al Sol, himne espanyol de facto del règim durant gairebé quatre dècades, i amb una lletra més que clara i referencial de la pàtria espanyola pertot. No els en calia cap més de lletra ni d'himne doncs, queda molt clar. Ara però altres tants milions d'espanyols són contraris a empostissar una lletra afegida a la música original deslletrada de la Marxa Reial, per la qual cosa aquests deixarien les coses tal com estan. També hi ha una bona part de ciutadans de l'estat que optarien per liquidar aquest himne, i recuperar l'original republicà que va estar anul·lat arbitràriament pel franquisme -com la majoria d'institucions d'aquella

època-, que va adoptar la Marxa Reial a contracor perquè el Cara al Sol no quedava prou bé de cara a fer amics exteriors com ara els EUA, perquè en definitiva manaven les aparences i prou. La prova esta en que durant molts anys, en finalitzar l'emissió de TVE, sonava un aiguabarreig musical que començava amb la Marxa Reial, es mesclava amb el Cara al Sol i acabava amb l'himne dels Requetés, mentre les imatges ensenyaven aquelles creus representatives d'aquests que anaven passant, i el jou i les sagetes que s'acabaven fonent amb la bandera monàrquica espanyola. Això sol ja dóna una idea que la Marxa Reial no era ni molt menys l'himne d'Espanya en exclusiva, i que si veritablement l'haguessin volgut de cor, també haguessin fet tornar l'hereu de la Corona, el comte de Barcelona, per tal de restablir-la, cosa que, és clar, no va passar mai. A banda de tot aquest context històric de fets, d'himnes i símbols d'espanyolitat entesa des de distints punts de vista, també cal tenir en compte que existeix una gran abundància de persones que consideren que el seu himne és el de la seva nació o nacionalitat diferent de l'espanyola, o sigui la gallega, la basca o la catalana, dret aquest que explicita i contempla clarament la constitució actual de l'estat.

Aquestes coses són més complexes del que moltes i molts es pensen i conjecturen, per la qual cosa resulta pertinent optar per fugir de tota mena de tòpics i de simplismes. Perquè, per exemple, fa uns anys ningú no hagués vaticinat el contenciós polític que, formalment, s'ha obert al Regne Unit respecte d'una certa eclosió com la que hi ha avui de l'independentisme a Escòcia. I vull puntualitzar tot seguit que ETA no mereix convertir-se en protectora –com va fer en una entrevista al diari Gara- dels escocesos secessionistes, perquè l'únic que els fa és un flac favor. Escòcia ha plantejat la seva reivindicació política d'independència sense que ningú s'hagi vist perjudicat ni hagi pres mal per un sol tret, i sense cap violència de cap mena. Igual que passa a Catalunya precisament, i des de fa molts anys, cal recordar-ho. A l'inrevés del que s'ha esdevingut a Euskadi, que les pistoles i les bombes d'ETA han estat una constant i han manat a la vida d'aquell país.

Vull precisar, d'altra banda, que crec que és una errada monumental referir-se en termes despectius o insultants –com fa molt del periodisme que es genera a partir de la influència dels cercles pròxims al carrer de Gènova de Madrid- a nacionalismes com el català, el basc o el gallec. De vegades potser aquests nacionalismes resulten excloents en alguna mesura, ja que potser monopolitzen el territori geogràfic o a la gent que hi viu, per la qual cosa també cal criticar-los i explicar-ho.

Però no es pot ignorar que hi ha un nacionalisme espanyol inquietant i violent que va en l'alça. Un nacionalisme que ha estat anys inoperant, quiet i callat per ser hereu directe del franquisme, però que ara es desperta més reforçat per la seva preocupació de les inquietuds alienes que no compareix de cap manera. Aquest també és excloent, agressiu i monopolitzador, no ho oblidem. I en tenim exemples gairebé diaris que es forgen a base de dir tantes vegades les mateixes mentides, que aquestes acaben semblant de fet veritats constatades. Recordem que aquesta era la tàctica que, dissortadament, va posar en pràctica de forma hàbil i constant Goebbles, l'ideòleg del nazisme, i així els va anar la cosa per aquells ravals. Ara doncs, i a jutjar pel que es veu a venir a casa nostra, potser ja en tenim prou amb la música. No cal que al damunt hi afegim la lletra. Si més no això és el que a mi em sembla.

Autor: Santi_C
Santi_C